

Hulda min Hulda

När solen i väster sig sänker
bak Hammarby skogar och fjäll
och tusen små stjärnor där blänker
på himmelens mörkblåa päll.
Då styr jag min julle, då är jag så nöjd,
då klappar mitt hjärta av kärlek och fröjd.

För Hulda min Hulda
för Hulda min Hulda,
för Hulda min trofasta vän.

Jag har inga sorger i världen,
jag älskar och älskas igen.
Och invid den husliga härden
står Hulda, min trofasta vän.
Och när som hon kommer då är jag så nöjd,
då klappar mitt hjärta av kärlek och fröjd.

För Hulda min Hulda,
för Hulda min Hulda,
för Hulda min trofasta vän.

Men om hon mig skulle bedraga,
då i världen jag ensam får gå.
Var dag skall jag sucka och klaga
ingen tröst jag av någon kan få.
O, Hulda jag reser då långt bort från dig,
på jorden, jag lovar, du träffar ej mig.

För Hulda min Hulda
för Hulda min Hulda,
för Hulda min trofasta vän.

Men om du vill bliva min maka
jag lovar dig kärlek och tro; —
För dig vill jag allting försaka,
vi bygga vårt torftiga bo.
Där glädje skall trivas från morgon till kväll
och avund och split skall fly bort från vårt tjäll.

För Hulda min Hulda
för Hulda min Hulda,
för Hulda min trofasta vän.

Två ögon som lyste som solen
emot mig så kärt innerligt.
Och Hulda hon rynka på kjolen —
men sa: bry dig inte om slikt.
Nej Pelle, min Pelle, jag älskar blott dej,
ingen annan i världen, ack nej, ja ack nej.

Ej Ola och Petter,
ej Jöns och hans getter.
För Pelle min trofasta vän.

Förr'n året har lupit till ända
i brudstol de gingo de två.
Hur än de i världen sig vända
tycks lyckan framför dem jämt stå.

Små Huldor och Pellar i mängd de nu ha
och Hulda hon sjunger vid vaggan så bra:
För Pelle min Pelle,
för Pelle min Pelle,
för Pelle min trofasta vän.